

Săgetătorul

Nr. 1000 ■ 10-16 ianuarie 2017 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

La Pitești

Despre sistematizări, acum un secol!

Majoritatea locuitorilor contemporani ai Piteștiului trăiesc cu iluzia că sistematizarea orașului lor a fost pusă la cale doar în sumbrele decenii comuniste. În memoria colectivă nu se găsește, spre comparație, un echivalent al anilor în care casele, hanurile, bisericile și alte edificii memorabile cădeau sub lama buldozerelor, pentru a face loc noilor construcții socialiste. Cu toate acestea, ideea de rearanjare a unor artere din Pitești nu e chiar de ieri, de azi - ea are deja o istorie de un secol și mai bine de urbanism. Am putea împărți atunci această tatonare a modificării unor arii urbane în două etape: cea de dinaintea comunismului și cea de după! Astfel, cu peste un veac în urmă, pe la 1908 reamenajarea ambientului orașenesc devenea prioritară pentru autoritățile vremii. Într-un „Regulament de înfrumusețare” a localității se urmărea atent posibilitatea dărâmării unor rânduri de case centrale.

Iată cum a rezumat istoricul T. Mavrodin, în cartea sa *Istoria Primăriei Pitești* (1995), cauzele și motivația măsurilor ce trebuiau luate în acei ani: „În anul 1910 inginerul H.W. Schmidt a întocmit un plan de sistematizare a orașului, care însă nu s-a putut pune în aplicare. Orașul avea străzi

înguste și piețe mici, determinându-i pe conducătorii lui să propună în anul 1921 demolarea unui rând de case dintre străzile Șerban Vodă și Doamna Bălașa, dintre biserica Sf. Nicolae și piața, pe baza regulamentului de înfrumusețare din 1908. În felul acesta s-ar fi putut lărgi strada Șerban Vodă. Exproprierea cetățenilor din această zonă se ridică la suma de 700.000 de lei”.

Orașelul căruia în veacul precedent îi lipseau de toate, în care trebuise, de exemplu, să fie surpată o mănăstire secularizată pentru a face loc prefecturii și parcului central, ajunsese, în plină „Belle Époque” sufocat și înghesuit. Sau poate că acest sentiment al aglomerației proprii unui târg va fi fost resimțit de localnici de mai mult timp, ca un perpetuu deranj, până a fi fost tocmai acum pus pe tapet. Trebuie spus că demolarea imobilelor fusese aprobată printr-un decret regal încă din 1908, însă n-a mai putut fi realizată ulterior din cauza costului ridicat al expropriierilor. Tot din cauza aglomerației, Consiliul local orașenesc a aprobat, în august 1933, un nou plan de sistematizare a orașului, întocmit de arhitectul bucureștean Paul Smărăndescu, dar nici acesta nu s-a pus în aplicare; n-au avut sorți de

izbândă nici alte asemenea studii, întocmite pe la 1941 de Al. Zamfiropol și Kikero Constantinescu. (Este deosebită, de altfel, prin felul în care transpune din documentele de arhivă, atenția arătată de la vârful țării față de Pitești în anii dictaturii antonesciene, grija sporită pentru urbea în care „domnul Mareșal” se născuse și de unde funcționase la comanda Divizia a 3-a de armată!)

Gara Pitești - după 1900

Cert este însă că demolarea caselor înghesuite dintre străzile Doamna Bălașa și Șerban-Vodă a fost dusă la capăt mult mai târziu, după venirea comuniștilor. Planul de sistematizare a zonei centrale a Piteștilor, întocmit în 1962 pe ideea lipsei de valoare a monumentelor, a dus, printre altele, la ștergerea de pe fața pământului a Bisericii „Sf. Nicolae”. Cât despre fosta Piață a Episcopiei, aceasta s-a lărgit prin demolările clădirilor din

orașului, prin demolările și construcțiile ordonate, l-au schimbat iremediabil până să reușească să-l modeleze.

Care ar fi atunci morala acestor inițiative luate de-a lungul unor vremuri atât de diferite? Cel puțin faptul că de-a lungul modernității sale orașul s-a căutat pe sine și a trăit mereu cu ideea de a se rearanja. Acesta ar fi numitorul comun care apare constant vizavi de momentele istorice traversate. Am putea privi, ca

atare, acest sumar al încercărilor de schimbare ca pe o raliere la o stare de disconfort, la vechi doleanțe în legătură cu primenirea unui Pitești înțesat, construit anapoda, într-o atmosferă de învălmășeală, deci ca o năzuință spre altceva. Prefacerea ambientală a urbei poate fi văzută însă și ca un manifest prin care arhitecții și-au spus cuvântul prin prisma profesiei lor. Dacă acum un secol planurile lor căutau să repare o anume *înghesuială*, stânjenitoare, dar oarecum firească pentru forfota unui oraș de târgoveți întreprinzători, mai târziu, în schimb, tot prin intermediul acestora mai-marii zilei au pornit lupta nimicoasă cu „inamicul” format din case, hoteluri, biserici, străzi și străduțe. E de făcut, atunci, distincția între bunele intenții de aerisire, de ordonare a spațiului citadin, ca factor de civilizație și politica de distrugere a unor vaste țesuturi urbane, îndeosebi a spațiului central, care se confunda, de fapt, cu orașul medieval. Între încercările mai vechi de înfrumusețare și hotărârile comuniste în materie de urbanism diferența stă și în atitudine, în menținerea sau nu a dialogului dintre istorie, confort, politică și cultură.

Florin CHIVOCI

Un academician scrie (și) epigrame

Gheorghe Păun, după cum se știe, este matematician (cu doctorat trecut înainte de vârsta de 30 de ani) și informatician cunoscut pe Mapamond, creatorul sistemului P (de la Păun), membru al Academiei Române și al Academiei Europene, cercetător în universități din Germania, Finlanda, Spania, China etc. Ei bine, dincolo de aceste titluri academice și de o activitate științifică strălucită, Gheorghe Păun este de o mobilitate intelectuală extraordinară, cu un dezvoltat simț ludic (fiind, de pildă, „aducătorul” jocului Go în România și primul președinte ale Federației de specialitate), dar și scriitor, membru alUSR, autor de poezie, povestiri (realiste sau SF), romane, critică etc. Ba, ditamai matematicianul scrie - fără niciun fel de prejudecăți - și epigramă, gen considerat îndeobște minor. Dar, cum spunea nu mai știu cine, niciun gen nu e minor, în afară de creația slabă. Ceea ce nu e cazul aici.

Recent, în colaborare cu Nicolae (Cucu) Ureche, a publicat volumul *Cactus de veghe (III)* la Editura Tiparg, 2016. E, deci, vorba de cel de-al treilea volum de epigrame și caricaturi, paritatea fiind de două epigrame marca Gheorghe Păun la o caricatură de Cucu Ureche. Catrenele sunt, în majoritate, de actualitate, predominând cele politice, dar și unele mai generale, acestea din urmă spunând câte ceva și peste, să zicem, 50 de ani. În general, îi cam înțeapă pe toți, indiferent de partid, în funcție de cum au ținut în ultimii ani capul de afiș. Iată pe cea intitulată *Limbi străine prezidențiale*: „Doamna Carmen, profesoară, Ține lecții-n englește, /Va putea să-nvețe-o țară/Soțul ei un pic nemțește?” Epigramele au croială clasică, în sensul că „pocnesc” în versul al patrulea, la poantă: „Odat pe lună - sau mai rar -/La PECO-l rog pe vânzător/Să-mi facă-un plin de rezervor -/Și-mi face-un gol de buzunar”.

Volumul e savuros și se citește cu plăcere într-o oră.

Dumitru Augustin DOMAN

Opinii

Când optimiștii plâng, bat clopotele disperării

Când ești aproape octogenar, începi să realizezi că arca ce te-a condus spre estuarul vieții se apropie de „marea cea mare”, unde valurile fac, din noi toți, „o apă și-un pământ”.

Oamenii mai vin, dar mai și pleacă. Asta nu trebuie să ne sperie.

Ne sperie, sau nu, doar ce lăsăm în urmă.

Eu, tu, noi toți.

Noi, cei de azi, ne-am născut într-o țară numită România. Un stat tânăr printre altele cu mult mai vechi, dar cu o istorie extrem de zbuciumată, cu oameni puternici și talentați, ba chiar cu niște *vârfuri* care au uimit lumea.

Unirea celor trei Principate avea să fie punctul forte al strădaniilor și sacrificiilor de veacuri, toți românii alcătuind Țara supranumită chiar și „Grădina Maicii Domnului”, ceea ce nu-i puțin lucru.

Privită de sus cu un ochi atotcuprinzător, se pot vedea munții faimoși, împăduriți, un adevărat

„plămân al Europei”, dealurile viilor și livezilor, pășunile, câmpiile mănoase, apele curgătoare tumultuoase, o Dunăre lungă și lată, străbătută de ambarcațiuni care vin din aproape toată Europa și țărnițele scaldate de Marea cea Neagră.

O Țară cu un subsol, la rândul lui, și el scaldat în bogății de mare valoare. De atâtea bogății!...

Toate râvnite, peste veacuri, de către șacalii care cred că „al lor” este și ce e al altora. Dușmănoși și acaparatori, așa cum au fost, și așa cum mai sunt și acum. Deghizați în prieteni, și-au pus fundul pe aurul nostru, pe cultura noastră, pe tradițiile noastre, contorsionând chiar și fizionomia noastră sufletească, tot, aproape tot.

O Țară așezată în proximitatea mai mult a dușmanilor decât a prietenilor. Figuri luminoase ale istoriei noastre, Decebal și Traian, Mircea, Ștefan, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu, au stropit cu sânge aceste pământuri, osul străbun înnobilând gila strămoșească la tot pasul.

O ploaie de exegeți ai gândirii și culturii românești au făcut din trecutul nostru o impresionantă aură care s-a impus și ea, cu greu, pe frontispiciul cultural european și nu numai.

Cu rădăcini în trecut sau cu ascuțimea spiritului nostru național, pe măsură ce timpul se scurge, apar noi și noi *vârfuri*. Sclipirile talentului și inteligenței românești se adaugă vechilor virtuți naționale.

În paralel, invidia și dușmănia sunt omniprezente întru îngustarea performanțelor noastre.

Nu ducem lipsă de dușmani externi. Dar cei interni?

Cine sunt aceia, dacă nu „ai noștri”, cei care au vândut străinilor aproape jumătate din pământul arabil al acestei țări?

Cine alții, dacă nu „ai noștri”, au deschis larg porțile expoatării criminale a pădurilor, lăsând „aurul verde” să se scurgă în paradisul altora?

Cine, dacă nu „ai noștri”, fac permanent, la nivel național, o adevărată „țigănie”, crezând ei că așa ar fi democrația pentru care am luptat și am sperat, în urmă cu un sfert de secol?

Cine alții, dacă nu „ai noștri”, ne-au adus în situația de a ne fi frică să vorbim liber? Cine a readus frica în locul frumozelor și bunelor relații? Cine se face vinovat că exportăm tot ce e bun și importăm tot ce e prost? Unde sunt fabricile noastre de tractoare, de mașini de teren, cine alții, dacă nu „ai noștri”, au ras din temelii întreaga noastră industrie?

Miliardarii „de carton”, pe ce, dacă nu pe aceste ruine, și-au înfipt ghearele spre a forma o lume a lor, numai și numai a lor?

Vrem acum o nouă cooperativizare a agriculturii, să facem și noi cum fac alții. Dar noi le aveam făcute demult. Trebuiau doar restructurate, modernizate și încurajate.

Prof. Marian MECU, Domnești

(continuare în pagina 8)

Muzică

Cornul, un instrument al sufletului

Muzica a reprezentat dintotdeauna un nucleu de culturi și idei universale, dezvăluind un traseu predispus evoluției. De-a lungul timpului, ea s-a transformat odată cu omul, iar dezvoltarea tehnicii a avut o contribuție semnificativă asupra creațiilor și instrumentelor folosite la redarea lor. Perfecționarea celor din urmă datorându-se intenției artiștilor de a se exprima cât mai atractiv și convingător.

În categoria instrumentelor de suflat, cornul se remarcă prin sunetul său foarte profund, cantabil, ce conturează un univers sonor amplu și plin de expresivitate. La origini, el era folosit pentru anumite efecte speciale, la vânătoare, semnalizare și poștă. În 1814, inovator, H. Stölzel îi adaugă două ventile și așa apare cornul cromatic sau cu ventile. Cornistul putând schimba tuburile adiționale fără efortul de a le scoate manual. În 1935, Selmer creează cornul dublu acordat în fa și si bemol, model aflat în uz și azi. Acesta are circa 4,50 m, 4 ventile și este construit din aliaj de alamă, aur, alpaca și argint.

În țara noastră, primii corniști au activat la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, fiind, inițial, profesori italieni, cehi sau germani. Mai târziu, se integrează în diverse fanfare sau orchestre ale vremii și corniști români cu studii în străinătate. După cel de-al Doilea Război Mondial, instrumentul își câștigă un loc binemeritat, ca disciplină de învățământ în licee și universități de specialitate. Astăzi, existând o școală temeinică de corn, în centre muzicale cu tradiție (București, Iași, Cluj-Napoca), dar și în orașe mai mici cu structuri profesionale de muzică cultă. Pleiada de corniști valoroși, începând cu Petre Nițulescu, Paul Staicu, Ion Bădănoiu, Gheorghe Păunescu, este întregită de cei ai generației actuale, cu toții pasionați și dedicați în domeniu.

Prin tonul său când viguros și impunător, când subtil și nostalgic, dar mereu expresiv, cornul pătrunde adânc în inima omului. Nu întâmplător, un mare cornist al Iașului din veacul trecut, Ioan Nosec, afirma, citându-l pe Robert Schumann: vioara e regina instrumentelor, dar cornul este sufletul orchestrei!

Petrea GÎSCĂ

Explicație

(Privirea mea tânjește după apă,
Poteci lichide în gând mereu străbat;
Trei mări în mine ar putea să-ncapă
Și-o Dunăre și-un Nil și-un Eufrat.

Pereți de piatră nu mai rabd în față,
Mi-e dor de-un orizont neîngrădit
Și nu mă tem că vreun rechin mă-nhață
Căci sunt un tip cam greu de înghițit.)*

Cenușa viselor din tinerețe
Nu mă înăbușe când o aspir

Și-n fața lumii nu fac fețe-fețe
Și nici nu-mi strig durerile-n delir,

Ci de-ndurat când nu mai pot tortura
De-a nu primi răspuns la dorul meu
Și nici măcar nu pot deschide gura
Spre a mă jelui lui Dumnezeu,

Atunci smulg pana găștei zburătoare,
O-nmoi în suc de bozii violet,
Înșir pe-o coală gândul ce mă doare
Și m-amăgesc visând c-aș fi poet!

* (București, Cișmigiu 1972)

Iraclie O. GUBAVU

Teatrul zilelor noastre

„5 acte de dragoste“

În fond, tot atâtea momente din viață. De la tinerețe până la bătrânețe. În colaj teatral, comic, evident, însă nu banal. Căci vine o vreme când în loc de răs, ai mai mult de plâns. Soarta orișicui ascunzând în ea și bune, și rele, „și noroi, și stele”...

“Când eram mai tânăr și la trup curat”, iubirea cu formele ei m-atrăgea, firesc. La maturitate însă, ispitele se răresc, iar chemările pălesc. Ca-n final, la senectute, mintea, singura virtute. Dacă nu m-oi scleroza și-oi uita cum m-o chema. Cam așa fiind povestea din cele cinci acte puse în scenă dâmbovițean de Moshe Yassur. Un evreu ieșean, acuma la New York. Pentru reușită apelând dibaci la cei pricepuți. Eugen Cristea și Cristina Deleanu,

în speță. Veterani ai teatrului bucureștean. Care, în ultimul act, tocmai uitarea cumplită o-nfățișară. Îmbinând umor, convingător, cu tristețea. Talentul actoricesc cu naturalitatea. Fermecător, da-n egală măsură tulburător. Pe lângă ei doi, ceilalți, tineri încă, inimoși, vioi. Jean Lemne, Cristina Pătrașcu și Daniel Nițoi, adică. Ultimul, de pildă, nu numai actor, ci și regizor. Ba chiar autor și sper să-i văd piesa jucată curând. Iar pe Eugen, de mine știut de la studenție, să-l ascult din nou cântând niște folk. D-ăla de atunci. Cu același limpede glas, puternic, pregnant. La fix pe chitară, cu armonii chibzuite în melodii izbutite. Și miez de soi în versuri, bogat. Poate la toamnă, în festivalul nostru de gen. Prilej de bucurie și pentru el, și pentru fanii piteșteni, neîndoelnic. Teatrul și muzica fiindu-i deopotrivă la îndemână, mereu...

Adrian SIMEANU

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Cristian Constantin SABĂU

(n. 3 ianuarie 1948, Constanța, județul Constanța)

Stabilit în Câmpulung Muscel, în 1970, în Pitești, Argeș, în 1977.

Inginer, redactor-șef, traducător, publicist; membru, U.Z.P. Redactor șef, Ziarul de Argeș. Redactor, Tv Alfa, Pitești. Membru, U.Z.P.

Colaborări: Radio România Cultural, București (1999-2001); Arca (Arad), Familia (Oradea), Vatra (Târgu Mureș), Cronica (Iași), Ateneul (Bacău), Semn (Bălți, Republica Moldova), Argeș, Calende, Ziarul de Argeș, Info-economic (Pitești) ș.a.

Cezar Marian MAZILU

(n. 3 ianuarie 1969, Pitești, județul Argeș)

Scriitor, director, publicația Antarg SF; redactor-șef adjunct, revista Muntenia Expres; editor, președinte, Asociația de Literatură SF Antarg. Senior editor al revistei de cultură Titania. Membru fondator, cenaclurile literare Antarg, Juventus, Casa de Cultură a Studenților Pitești; membru, cenaclurile literare Liviu Rebreanu, Sind, Pitești.

Colaborări: Antarg SF, Juventus, Muntenia Expres, Săgetătorul, Argeș, Curierul zilei, Trimbulinzii, Jurnalul de imagine (Bacău), Cafeneaua literară, Ad Visum (Vișeuul de Sus, Maramureș), Poezia (Fundatia Poezia, Uniunea Scriitorilor), Ziarul de Argeș, Obiectiv argeșean, Almanah Science-Fiction.

Volume reprezentative: Verbatronic, Pitești, 2004; Mulaje de Vânt, Editura Altum, Pitești, 2004; Plânset Experimental, idem, 2005; Cuvinte Defazate, idem, 2006; Rezonantul, idem, 2006.

Publicații în volume colective: Juventiada, Editura Juventus, Pitești, 2002, 2006; Titania, Editura Altum, Pitești, 2004, 2008; Pupăza din Tei, Editura Pământul, Pitești, 2006.

Premii, distincții: Diplomă de excelență, Muntenia Expres (2001); Premiul II, Concursul de creație poetică Pe Aripile Poeziei (2002); Premiul I, Concursul Leoaică tânără, iubirea..., 2003; Premiul Bibliotecii Dinicu Golescu, Pitești, Concursul de poezie Ion Pillat (2003); Premiul special, Concursul Leoaică tânără, iubirea..., 2006; Premiul I pentru proză, Concursul Dan Merișca, Iași, 2004; Diplomă de merit, Centrul Cultural Pitești (2005); Premiul II, Concursul Helion (2007) etc.

Traian ULMEANU

(n. 3 ianuarie 1943, Buzău, județul Buzău)

Jurnalist, redactor-șef, cotidianul Argeșul; cadru didactic, Facultatea de Jurnalism, Universitatea din Pitești. Cofondator, Argeșul liber.

Debut editorial: Introducere în jurnalismul sportiv, Editura Paralela 45, Pitești, 2004. Alte volume: F.C. Argeș Dacia-45, în colaborare, Editura Paralela 45, Pitești, 1998; Povestea vorbeii. Mic ghid de scriere corectă, Editura Universității din Pitești, 2006.

Dan Marian GUMĂ

(n. 4 ianuarie 1962, Pitești, județul Argeș)

Inginer, traducător, poet, publicist.

Membru, Forumul Democrat German (1993-1997).

Membru, cenaclul literar Liviu Rebreanu (din 1992).

Colaborări: Calende (debut publicistic, 1991), Coloana Infinitului, Amurg sentimental, revista Liviu Rebreanu etc.

Distincții: Diplomă pentru activitatea culturală desfășurată în cadrul Cenaclului Liviu Rebreanu (2002).

Constantin GULIMAN

(n. 7 ianuarie 1933, satul Hințești, comuna Moșoaia, județul Argeș)

Profesor, director, director coordonator, Școala Hințești; publicist.

Volume reprezentative: Școala din Hințești – lumină, statornicie, demnitate, în colaborare cu Vasilica Săvulescu, Editura Alean, Pitești, 2008; Satul meu – Oameni, locuri, vremuri, în colaborare cu Elena Guliman, monografia satului Hințești din comuna Moșoaia, Editura Detectiv, București, 2010.

Steluța ISTRĂTESCU / Lucia ISTRATE

(n. 7 ianuarie 1940, Pitești, Argeș)

Profesoară de limba engleză, Colegiul Național I.C. Brătianu, Pitești; profesor asociat, Universitatea din Pitești. Membră, Cenaclul literar Liviu Rebreanu, Pitești, Writers Club, Rochester (Anglia); președintă, Liga Scriitorilor din România, Filiala Argeș (2007).

Cărți de specialitate: My Big Book of Learning English-The Kitten in the Mitten, Editura Paralela 45, Pitești, 2009; Read & Learn through Fables & Tales Workbook for 7 and 8 Formers, idem, 2009; English for 9th Formers with Keys, Editura Carminis, Pitești, 2004; English for 10th Formers with Keys, idem, 2004; English for 11th Formers with Keys, idem, 2007; English for 12th Formers with Keys, idem, 2007; Take It Easy. Engleza fara profesor, idem, 2007; Colour Me! My first ABC dictionary, Editura Paralela 45, Pitești, 2009; Dicționarul meu rimat cu ilustrații, Editura Paralela 45, Pitești, 2010 etc.

Volume reprezentative, beletristică: Pașii amanților, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 1996; Floarea Reginei, Editura Eminescu, București, 2003; Matriosca, Editura Timpul, Iași, 2011; Dunărea albastră, idem, 2012; Cartea de vizită. Orient-Expres, proză scurtă, Editura Timpul, Iași, 2013; Între două călătorii, proză scurtă, Editura eLiteratura, București, 2015; Scufița Roșie. Little Red Riding Hood + Cd, Editura Diana, Pitești, 2016.

Premii: Premiul pentru proză, Festivalul Mihai Eminescu, ediția a II-a; Premiul Luca Paul, Concursul național Pe aripile de dor domnesc (2010).

Muzica zilelor noastre

Superconcert la Radio

Când trupa-i de soi, dirijorul, la fel și solistu', faimos, cântarea-mpreună nu poate fi decât un lucru armonios. Cu un final grandios și un public generos aplaudând copios. Treabă ideală, uneori reală. De care avui și eu parte, neîndoios norocos. În Sala Radio, de pe Berthelot. Orchestra Națională prestând impecabil, redutabil, convingător. Că-i un ansamblu model, muzicii bune întotdeauna fidel. Omogen, rotat, experimentat. Răspunzând la fix oricărei comenzi. Venită de la maestrul Jin Wang, în cazul de față. Un chinez școlit asiatic și european. Compozitor, mânuitor versat al baghetei. Tot mai prezent la pupitru prin țara noastră. Om serios și sigur pe el, meticolos și necruțător cu instrumentiștii, pe scenă. Dansurile simfonice ale lui Rachmaninov, de exemplu, deși dificile enorm, nepunându-i probleme nici pic. Din contră, cu ele sfârșind concertu' bucureștean în triumf meritat...

La acest rezultat contribui, evident, consistent și parteneru' solist. Monsieur David Grimal. Violonist de elită contemporan. Franțuz vestit, pe drept prețuit. Căci umblă cu arcușu' tare iscusit. Ferm, iute și dăruit. Elegant, pregnant, eclatant. Schumann și Bártók la bis i-au fost opțiuni. Arătând ce poate și poate destul. Are sculă bună, sunet de cristal, virtuozitate, rigurozitate și subtilitate. Vocație, talent, muncă și respect pentru opusuri, autori și ascultători. Așa că de-ar ajunge și pe la filarmonica loco, melomanii de la Pitești și i-ar vâri-n suflet imediat. Oare să nu-l audă, pe viu, niciodat'?

Adrian SIMEANU

Mihail GHÎTESCU

(n. 9 ianuarie 1921, Curtea de Argeș, județul Argeș)

Profesor; șef, secția Cultură, Regiunea Argeș; director, Casa Creației Populare Argeș, Cinematograful București. Membru fondator, Cenaclul Liviu Rebreanu, Fundația Culturală Liviu Rebreanu; președinte de onoare, Fundația Literară Liviu Rebreanu.

Colaborări: revistele Argeș și Jar, ziarele Secera și Ciocanul, Argeșul, Curierul de Argeș etc.

Volume reprezentative: Lidia, roman, volumul I, 1994; volumul al II-lea, 1996.

Membru, colectivul de redacție al volumului omagial Cenalul literar Liviu Rebreanu - 55 de ani, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2004.

Mihaela GĂITĂNARU

(n. 14 ianuarie 1964, Câmpulung, județul Argeș)

Conferențiar universitar, Universitatea din Pitești; doctor în filologie, lingvistă, publicistă.

Colaborări, studii de specialitate: publicații din București și Pitești; participare, programul de relansare a cunoașterii limbii latine în facultățile de Teologie și Litere, Universitatea din Pitești.

Volume reprezentative: Dicționarul cuvintelor românești cu etimologie necunoscută, Pitești, 1996; Adjectivul în limba română. Structură și evoluție, Pitești, 2000; Limba latină, în colaborare, Pitești, 1991; Texte latine biblice și patristice, în colaborare, Pitești, 1994; Crestomația limbii române literare, Pitești, 2000; Dicționar de omonime, Editura Hera, București, 2003; Vocabularul limbii române pentru elevi. Teorie și aplicații, Editura Tiparg, Pitești, 2009; Studii de gramatică și de istorie a limbii, idem, 2009; Limba latină. Structuri gramaticale și texte, Editura Tiparg, Pitești, 2012.

Radu OPREA

(n. 14 ianuarie 1949, Socoți, județul Teleorman)

Istoric, publicist; cadru didactic universitar asociat, Universitatea din Pitești; consilier superior, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural – Argeș.

Volum reprezentativ: Dimensiunea spirituală a datinilor și obiceiurilor tradiționale practicate cu prilejul sărbătorilor de iarnă în județul Argeș.

Realizatorul filmelor de referință: Casa înaltă musceleană, Obiceiuri de iarnă în Mățău, Pietrarii din Albești ș.a.

Magdalena SORESCU

(n. 14 ianuarie 1952, Pitești, județul Argeș)

Profesoară de geografie, publicistă.

Colaborări, articole și referate științifice, revista de educație ecologică și de ocrotire a naturii ECOS.

Autor și coautor, volume documentare, manuale și culegeri școlare (din 2002). Lucrări publicate: Geografia României, Memorator pentru clasa a VIII-a, Editura Tiparg, Pitești, 2005; reeditată, 2007, 2008; Culegere de teste pentru susținerea tezelor cu subiect unic pentru clasa a VIII-a, idem, 2008; Pădurea și viața, editor, Muzeul Județean Argeș, 2004.

În amintirea unei poete

Scriu aceste rânduri în amintirea poetei Ludmila Ghițescu, o amintire frumoasă pentru toți cei care au cunoscut-o și i-au apreciat eforturile pentru promovarea culturii pe meleagurile argeșene, ca membră fondatoare a Cenaclului literar „Liviu Rebreanu” (la înființare „Orizonturi noi”) și prima președintă a acestei mișcări literare, autoare a 15 cărți de poezie, profesoară, inspector școlar, membră a U.S.R., împlinindu-se, în această lună, 27 de ani de la strămutarea ei în nemărginirile astrale. Acolo, ne place să credem, conduce un cenaclu de îngeri. Îmi amintesc cu câtă duioșie au lăsat glasul inimii să vorbească participanții la un medalion comemorativ susținut de către publicistul Paul I. Cruceană, printr-o conferință despre „LUDMILA GHIȚESCU - omul, educatorul, poetul”, la comemorarea din 12 ianuarie 2009, la care, printre alții, s-au întâlnit cu spiritul poetei: Allora Albulescu-Șerp (actuala președintă a cenaclului „Liviu Rebreanu”), Mona

Vâlceanu, Denisa Popescu-Martin, Dumitru M. Ion, Vasile Ghițescu, Aurel Sibiceanu. Evenimentul, petrecut în Sala de conferințe a Bibliotecii județene „Dinicu Goleșcu”, a fost consemnat în ziarul „Argeșul”, căruia, se știe, nimic nu-i scapă din principalele evenimente ale argeșenilor.

Duioasele aduceri aminte despre cei care odinioară ne-au încântat inimile cu harul lor (scriitori, muzicieni, pictori și alți reprezentanți ai culturii și spiritualității românești) sunt semne ale dragostei, respectului și recunoștinței celor care, prin voința lui Dumnezeu, mai rămân pentru o vreme în viața pământească. Se spune că toate gesturile și gândurile bune ajung acolo unde sălășluiesc sufletele celor dispăruți.

Născută în ziua proclamării României Mari, la 1 Decembrie 1918, doamna Ludmila a dus o viață tumultuoasă, a cărei traiectorie a început din comuna natală Volintir (Basarabia), județul Cetatea Albă,

Ludmila Ghițescu

descinzând în București, unde a absolvit, ca șefă de promoție, Școala Normală „Domnița Anca”, a intrat în învățământ, a plecat pe meleagurile argeșene, în Albota, prin căsătorie cu căpitanul de artilerie Constantin Florea, urmându-și soțul și pe plaiuri moldave, la Piatra Neamț. După dispariția acestuia în luptele pentru eliberarea Basarabiei, poeta se reîntoarce la rudele din Albota și, în sfârșit, se stabilește în Pitești,

căsătorindu-se cu profesorul, scriitorul și publicistul Mihail Ghițescu.

„Cei care au cunoscut-o și-au dat seama că poeta Ludmila Ghițescu a fost o femeie puternică, intransigentă, hotărâtă în tot ceea ce a întreprins, generoasă, modestă și tolerantă în relațiile cu semenii, fapt pentru care era iubită și apreciată atât pentru sufletul, cât și pentru frumusețea ei...”, își amintește d-l Ghițescu despre regretata-i soție, în volumul memorialistic „Pagini alese” (Ed. Zodia Fecioarei- Pitești). În viața de toate zilele, venerabilul scriitor și-a păstrat în taină sentimentele, conform înțelepte reflecții a regretatei soții: „E bine să nu-ți mărturisești sentimentele. Ele trebuie păstrate în suflet, fără a le mărturisii la fiecare pas, căci atunci își pierd valoarea”.

Acum, chiar dacă știe să-și stăpânească suferința și sentimentele cu demnitate, în sufletul său încă mai vibrează acordurile simfoniei unui destin frânt...

Gheorghe MOHOR

In memoriam

Constantin C. FĂNTĂNERU

(n. 1 ianuarie 1907, satul Budișteni, comuna Leordeni, județul Argeș - d. 20 martie 1975, Ștefănești, județul Argeș)

Scriitor interbelic. Prozator, poet, critic literar. Membru, Uniunea Scriitorilor. Profesor, Liceul din Topoloveni, Argeș; redactor, reviste.

Debut, versuri și proză, în revista *Ramuri fragede*, Colegiul Sf. Sava. Conduce o revistă pentru copii (*Crucea roșie a copiilor*). Colaborări: *Cuvântul* (ziar condus de Mihail Sebastian), revistele *Viața literară*, *Vremea*, *Revista Fundațiilor Regale*, *Convorbiri literare*. Alte colaborări: *Prezentul*, *Universul*, *Universul literar*, *România literară*, *Reporter*, *Argeș* etc.

Debut editorial: singurul roman antum, *Interior*, Editura Cultura Națională, București, 1932, republicat, 1981 (Cluj-Napoca) și 2006 (Editura Polirom, Iași). Alte scrieri postume: *Balconul* (1935), *Dușița* (1934); *Răsul morților de aur* (1940); *Poezia lui Lucian Blaga și gândirea mitică* (1940), *Cărți și o altă carte*, ediție îngrijită și prefațată de Aurel Sasu, București, 1999; *Jurnal*, Pitești, 2000; *Cruciada umbrelor*, ediție îngrijită și prefațată de Aurel Sasu, Târgoviște, 2001; *Marfă rece* (2004), *Narațiuni* (2003); *Jurnale*, volumele I, II, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2012.

Premii: Premiul Scriitorilor Români (1932).

Silvestru VOINESCU

(n. 2 ianuarie 1935, Călinești, județul Argeș - d. 13 septembrie 2005, Călinești, județul Argeș)

Director, Biblioteca Județeană Argeș; membru, Asociația Oamenilor de Știință, Uniunea Scriitorilor din România; publicist.

Colaborări, cu articole, studii: *Argeș*, *Calende*, *Cultura*, *Contemporanul*, *Biblioteca*, *Revista de istorie*, *Biblioteca*, *Biblioteca Bucureștilor*, *Datini*, *Argeșul liber*, *Săgetătorul*, *Dor*, *Gazeta de Argeș*, *Jurnalul de Argeș*, *Secera și ciocanul*.

Volume reprezentative: *Mănăstirea Curtea de Argeș. Impresii*, Pitești, 1967; *Un secol de activitate corală în Pitești*, Pitești, 1971; *Argeșeni în spiritualitatea românească*, vol. I, Pitești, 1980; *Argeș - Cartea Eroilor*, colaborator, Pitești, 1984; *Pitești*, colaborator, Editura Sport-Turism, București, 1985; *Pitești 600*, colaborator, Muzeul Județean Argeș, 1986; *Istoria Municipiului Pitești*, coautor, Editura Academiei Române, București, 1988; *Argeșeni în spiritualitatea românească*, vol. II, colaborator, Pitești, 1988; *Călinești 600*, Pitești, 1989; *Argeșeni și musceleni în Academia Română*, Editura Calende, Pitești, 1995; *O viață printre cărți*, vol. I, Editura Cultura, Pitești, 1997; *O viață printre cărți*, volumul II, Editura Paralela 45, Pitești, 2001; *Județul Argeș - mica enciclopedie*, colaborator, Editura Sylvi, București, 2001; *O viață printre cărți*, vol. III, Editura Paralela 45, Pitești, 2004.

Premii, distincții: Marele Premiu al revistei *Argeș* (1988); Omul de cultură al anului 1995, *Jurnalul de*

Argeș; Bibliotecarul anului 1995 din România, *Revista Bibliotecii Naționale*; Omul caritabil al anului 1998, distincție oferită de P.S. Calinic, episcop de Argeș și Muscel; Cetățean de onoare al comunei Călinești, 2002.

Referințe: Octavian Mihail Sachelarie, Denisa Popescu, *Silvestru Voinescu: un destin asumat*, Editura Tiparg, Pitești, 2006.

Corneliu MARCU-LONEANU

(n. 3 ianuarie 1938, Petrila, județul Hunedoara - d. 3 februarie 1990, București)

Dramaturg, membru, Uniunea Scriitorilor din România; redactor, revista *Argeș*.

Volum reprezentativ: *Comoara din deal*, Editura Eminescu, București, 1976. Alte piese de teatru: *Stăpânul Carpaților*, *Români și ambasadorii*, *Împărțirea la patru ș.a.*, jucate pe scenele teatrelor din București, Pitești, Baia Mare, Arad etc.

Dem. ENESCU-STĂLPENI

(n. 4 ianuarie 1884, Câmpulung Muscel, județul Argeș - d. 6 februarie 1927, Alexandria, județul Teleorman)

Poet, prozator, traducător, publicist, profesor, autor de manuale școlare. Redactor, publicația *Bunavestire*, Câmpulung Muscel; membru, comitetul de redacție *Vremea nouă*, Alexandria. Animator al vieții culturale din Alexandria, Teleorman; inițiator al școlii active teleormăne.

Colaborări: *Învățământul românesc*, *Muscelul nostru* etc.

Volume reprezentative: *Dezertorii*, Alexandria, 1916; *Judecarea generalului Averescu*, Alexandria, 1920. Traduceri din sanscrită: *Comori indiene*, proverbe versificate, cu note explicative, București, 1925. Întocmește *Anuarul pedagogic*, Editura Speranța, Alexandria, 1920. Publică manuale școlare în colaborare cu N. Longiescu.

Nicolae Gh. TEODORESCU

(n. 4 ianuarie 1905, comuna Mușătești, județul Argeș - d. 25 noiembrie 1991, comuna Mușătești, județul Argeș)

Publicist, folclorist, învățător emerit. Fondator, cămine culturale (denumite C. Dobrescu-Argeș), Oești (Argeș), Mânsârnova (Dobrogea); fondator (1949), *Cercul de Cultură Generală*, Mușătești, devenit Universitatea Populară Sătească (1954); fondator, Muzeul Satului din Mușătești cu Secția istoria memorială și etnografică.

Colaborează la publicațiile *Gazeta țăranilor*, *Solidaritatea*, *Căminul cultural* ș.a.

Lucrări reprezentative: *Mușăteștii - altar de lumină*, Librăria și Tipografia Artistică, Pitești, 1947; *Mușăteștii - file de cronică*, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, București, 1969; *Folclorul satului Oești* (1943), rămasă în manuscris, revăzută de autor, completată și publicată sub titlul *Pe Argeș în sus*, Oești: din hronicul satului (Editura Litera, București, 1988).

Premii: Premiul Academiei Române pentru lucrarea *Folclorul satului Oești* (1943).

Otilia NICOLESCU

(n. 10 ianuarie 1932, Drăghici, Muscel, județul Argeș - d. 29 septembrie 1993, Pitești, județul Argeș)

Poetă, membră a Uniunii Scriitorilor din România; redactor, revista *Argeș*.

Debut: revista *Lucașăru*, 1965; suplimentul revistei *Argeș*, ciclul *Luncănd în alb* (1970). Debut editorial: *Lumea care nu moare*, Editura Tineretului, București, 1970.

Alte volume: *Sfere muzicale*, Editura Eminescu, București, 1973; *Ora clopot*, Editura Albatros, București, 1974; *Colinele somnului*, Editura Cartea Românească, București, 1976; *Cămășile vieții*, idem, București, 1980; *Exerciții de civilizație*, Editura Eminescu, București, 1981; *Despre Astralia*, idem, București, 1983; *Spectacol imaginar*, idem, București, 1985; *Poeme*, Editura Cartea Românească, București, 1987.

Moise MARINESCU

(n. 11 ianuarie 1890, satul Drăghici, comuna Mihăești, Muscel, județul Argeș - d. 10 decembrie 1977, Stălpeni, județul Argeș)

Publicist. Învățător, Școala Primară din Stălpeni, Argeș; revizor școlar, județul Muscel; președinte, Asociația Generală a Învățătorilor din România, Asociația Învățătorilor Muscelului etc. Director, revista *Școala și viața*; fondator, președinte, Societatea Corală *Cântecul românesc* din Stălpeni. Organizator, expoziție cu obiecte specifice satului românesc; fondator, Societatea Corală *Cântecul românesc*; fondator, muzeu școlar, bibliotecă școlară pentru săteni; inițiator, cursuri experimentale de gospodărie; președinte, Cercul Cultural al plasei Stălpeni; inspector învățământ, județele Muscel, Argeș și Dâmbovița; inspector școlar general, 10 județe. Președinte, *Asociația Învățătorilor din Muscel*; membru, Comitetul Central al Asociației Generale a Învățătorilor.

Autor, cărți școlare (manual de geografie, în colaborare, cărți de citire, gramatică și aritmetică pentru școala primară, în colaborare, 1934).

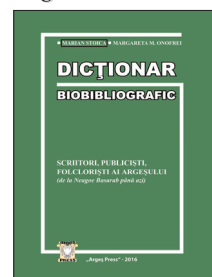
Margareta ONOFREI

De procurat!

Dicționarul biobibliografic

Vă reamintim că a apărut cea de-a doua ediție a „Dicționarului biobibliografic.

Scriitori, publiciști, folcloriști ai Argeșului (de la Neagoe Basarab și până astăzi), la Editura „Argeș Press”. Cartea are 430 de pagini și poate fi procurată de la secretariatul ziarului „Argeșul” (b-dul Republicii nr. 88) din Pitești, tel. 0248-217704.

Eminescu

Biserica noastră cea de toate zilele

Orice sfințenie țâșnește din răstignirea unui suflet cât lumea... Orice cumințenie se cuminecă în metafora inimii... Orice lacrimă devine o vocabulă transcendentă a divagației cosmogonice, sublimată în restriștea Kogaionului și înmuiață în DORUL spațiului mioritic.

Am zărit pe un ram al gândului o biserică. Și-n dangătul clopotului său am simțit că sună veșnicia. Ca o umbră de tămâie presărată pe buzele Lucașăruului, „frânt de-o stea și-ngeuncheat de-o floare” (Radu Gyr). Pe marginea de dinspre Răsărit a iconostasului vecerniau florile albastre, pe marginea de dinspre Apus picurau săruturile Veronicăi. Dinspre Sud zornăiau tăcerile lacului albastru, iar mai spre Nord se legăna codrul când „sara pe deal buciumpul sună” și când plopii fără soț murmură toate zbaterile noastre de dinainte a învăța să murim vreedată.

Să ne rugăm lui Eminescu, fiindcă el este „chipul infinitului din noi”, este Biserica noastră cea de toate zilele.

Dulce vers din nervii mei,
Dulce dor de mine însumi,
Dulce răstignit în plânsu-mi,
Dulce lacrima de tei.

Dulce vers din nervii mei,
Eminesc în rădăcine,
Dulce mirosind a mine,
Dulce lacrimă de tei.

George BACIU

Crivățul

Cad frunzele de pe trupul toamnei.

Cerul e ruginit pe buze,
luna se scaldă în privirea
lacului de sub deal,
vântul dansează tango
la cârciuma de peste drum.
Stelele trec spre apus cu
bruma de mână.

*

Crivățul, abia ieșit din poșeta iernii,
trece șchiopătând înspre gara
din marginea orașului cu pete
pe obraz.

Cerul, tremurând de frig,
își încălzea palmele în
buzunarul felinarului
de la capătul peronului.
A început să ningă pe buzele
lunii...

*

Ziua stă în pat.
A răcit ieri pe bulevard,
fiindcă legănase în pleoape
roua de pe tălpile curcubeului.

George BACIU

Primum la redacție

Domnule Director,

Vă propun astăzi să facem împreună un gest editorial pentru răscumpărarea simbolică a memoriei inginerului evreu Aurel Rozei-Rosenberg ucis de regimul comunist.

Instalarea regimului comunist în România a fost urmată de un val de procese staliniste înscenate reprezentanților tuturor păturilor sociale, inclusiv intelectualității tehnice.

Pentru a justifica eșecul lucrărilor faraonice de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, conducerea de partid a ordonat Securității să înceapă o anchetă pe cele 14 șantiere, ca să identifice „fapi ispășitori”. Cu mijloacele specifice epocii lui Gheorghiu-Dej, au fost formate două loturi de „sabotori, diversioniști și spioni americani, britanici, titoiști și sioniști”, judecate de urgență în august 1952.

Tribunalul Militar Teritorial București, deplasat la Poarta Albă și condus de faimosul general-maior Alexandru Petrescu, a emis Sentința nr. 1 din 1 septembrie 1952, în baza căreia cinci din cei zece membri ai primului lot au fost condamnați la moarte pentru „sabotarea propășirii economice naționale și amenințarea păcii popoarelor”. Ulterior, Prezidiul Marii Adunări Naționale a comutat în muncă silnică pe viață pedeapsa stabilită pentru doi dintre cei cinci. Ceilalți trei

(mecanicul de locomotivă Dumitru Nichita și doi ingineri, Nicolae Vasilescu, zis Colorado, și Aurel Rozei-Rosenberg) au fost executați în noaptea de 13 spre 14 octombrie 1952, decesele fiind înregistrate la Sfatul Popular al orașului Constanța abia la 9 august 1957. După moartea lui Gheorghiu-Dej, cei pe nedrept condamnați prin procesele de la Canal au fost reabilitați împreună cu unii foști lideri comuniști.

În 2014 și 2015, publicistul Radu Petrescu-Muscel a făcut demersuri de reabilitare a memoriei grupului de luptători anticomuniști cunoscuți sub numele de „Haiducii Muscelului” și a unor martiri din județele Argeș, Constanța, Dâmbovița și Galați, executați în perioada în care numeroși deținuți politici au fost trimiși să lucreze la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Printre cei executați a fost și ing. Aurel Rozei-Rosenberg, a cărui mărturie, făcută unui coleg de celulă, definea o lume: „Noi suntem din altă lume și, orice facem, regimului i se pare că noi suntem contra”.

Demersul inițial, din septembrie 2014, a fost difuzat de AGERPRES la

31 octombrie 2014. Apelul „pentru denumirea unor străzi după numele luptătorilor din rezistența anticomunistă” a fost adresat Secretariatului de Stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instituit în România în perioada 1945-1989, Parlamentului, autorităților din județele Argeș și Dâmbovița. În comunicatul AGERPRES se arată: „La 25 de ani de la căderea comunismului în România, în orașele și localitățile din județele menționate încă nu există străzi care să poarte numele (...) unor oameni cu rol marcant în existența uneia din cele mai longevive organizații de rezistență armată anticomunistă din țară. (...) Viața și faptele celor menționați sunt prețuite în cadrul Memorialului Victimelor și Rezistenței Anticomuniste de la Sighet, dar și în paginile Enciclopediilor Argeșului și Muscelului, respectiv Târgoviștei. (...) Introducerea acestor nume în nomenclatorul stradal al unor localități precum Târgoviște, Voinești, Pitești, Câmpulung-Muscel, Curtea de Argeș și Mioveni reprezintă o rupere reală de trecutul comunist, un gest de normalitate”.

Apelul a apărut în 2014 și pe site-ul UZPR, fiind reluat pe același site în 2015, într-un format aplicabil și autorităților din județele Constanța și Galați: „Acești oameni merită și trebuie să reintre în memoria colectivă, cu precădere, acolo unde s-au născut și au visat la vremuri mai bune pentru noi toți”.

În revista „Lumină Lină”, nr. 4/ 2015, publicată de comunitatea română din New York, era publicat articolul „Pentru cinstirea memoriei luptătorilor anticomuniști și a martirilor Canalului Dunăre-Marea Neagră”, scris de Radu Petrescu, care propunea ca execuția de la Canal (...) „să fie cinstiți (...) cu nume de străzi și cu titlul de Cetățeni de Onoare Post-Mortem în județele de baștină”.

Spre cinstea lor, gălățenii au fost primii care au înțeles semnificația acestor demersuri, acționând corespunzător.

Astfel, la 14 decembrie 2015, Consiliul Local a aprobat proiectul de hotărâre prin care se atribuie numele inginerului Aurel Rozei-Rosenberg unei importante artere de circulație din municipiul Galați. Peste doar patru luni, prin Hotărârea de Consiliu nr. 158 din 20 aprilie 2016 s-a dispus și acordarea titlului simbolic de Cetățean de Onoare post-mortem. Iar în cadrul unei festivități solemne care a precedat Balul Vienez, organizat la 27 decembrie 2016 pe scena Teatrului Muzical „Nae Leonard”, dl. primar Ionuț Florin Pucceanu a înmănat d-lui Radu Petrescu-Muscel diploma prin care inginerului gălățean Aurel Rozei-Rosenberg i se acordă, post-mortem, titlul de Cetățean de onoare al Municipiului Galați „în semn de omagiu pentru memoria victimelor regimului comunist”.

Mulțumind d-lui primar pentru onoranta invitație de participare, dl.

Radu Petrescu-Muscel a sugerat autorităților ca instituțiile de cultură locale să organizeze o expoziție și o sesiune științifică internațională cu prilejul centenarului nașterii inginerului Aurel Rozei-Rosenberg, manifestări dedicate crimelor regimului comunist, cu accent pe cele petrecute la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

De asemenea, a recomandat inițierea demersurilor legale atât pe linia unei înfrățiri cu portul israelian Haifa, unde locuiesc urmașii lui Aurel Rozei-Rosenberg, cât și a colaborării dintre Universitatea „Dunărea de Jos” și Școala Națională Superioară de Mine din Saint-Etienne (Franța), instituție de elită al cărei șef de promoție a fost viitorul inginer Aurel Rozei-Rosenberg.

Un gest de normalitate această recompensă morală totală merită să-l ajute pe cel prigonit și fără de mormânt să reintre în memoria colectivă și să revină pe meleagurile natale la 109 de ani de când i-a fost dat să vadă lumina vieții.

Din păcate, autoritățile locale din județele Argeș, Constanța și Dâmbovița, deși direct vizate, continuă să ignore demersurile oficiale lansate în perioada 2014-2015, tăcând pur și simplu. O situație absolut jenantă, la 27 de ani de la prăbușirea unui sistem politic anacronic, o dovadă a imposibilității ruperii totale a acestora de trecutul comunist.

Radu PETRESCU-MUSCEL

Îți mai aduci aminte, doamnă?

Timpul tinde să șteargă numele autorilor unor compoziții muzicale. Și nu doar timpul, ci și interpretii care nu-i amintesc, deși în bună măsură lor le datorază succesul de public. Versurile romanței la care ne referim astăzi aparțin tot admirabilului poet de madrigaluri, sonete și epigrame Cincinat Pavelescu, autorul poeziei „Frumoasa mea cu ochii verzi”, despre care am scris într-un număr al „Săgetătorului”, iar muzica, faimosului compozitor al perioadei interbelice Ionel Fernic. Aflăm povestea acesteia din poemata relatată a autorului veșnic îndrăgostit, dar lipsit de noroc:

„Eram student în drept la Paris când, într-o zi de toamnă pariziană, cu irizări albastre peste cupole, poduri și turlă de biserică, am pornit să-mi plimb nostalgia într-un parc din Versailles. Adia vântul desprinzând frunzele din arbori, așternând un covor de foșnet peste aleile pustii și triste. Nicio ființă omenească nu era, ci numai șuierul vântului, un ciripit fugar de pasăre sperioasă și câte o lebădă lunecând ca o pată albă pe oglinda lacului. Mă așezai pe o bancă. Deodată apăru, venind încet din zare, o siluetă feminină, grațioasă, cu pasul

moale, fără cadență. M-a întrebat dacă se poate așeza pe aceeași bancă. Era frumoasă și foarte tânără. O rază de soare întârziată pe fruntea-i albă dădea părului auriu reflexe de cenușă, iar ochilor albaștri licăriri de mare. Ea, cea dintâi, a rupt tăcerea, întrebându-mă dacă sunt din Paris.

- Nu, mademoiselle, am răspuns. Mă află la Paris doar pentru studii de drept. Sunt totodată un modest poet. Am venit la Versailles ispitit de acest sfârșit de toamnă, cu frunze moarte și alei singuratică. Sunt din România!

- Ești român, domnule?, izbucni „franțuzoaica” într-o perfectă limbă românească. Și eu sunt tot româncă, studentă la litere, la Sorbona.

În curgerea timpului, gândurile noastre se încrucișau în vârtoarea aceluși ispite. Dorințele nemărturisite își făceau loc în mintea ei de fată, ca și în mintea mea năvalnică, tinerească. Răsărise luna și lumina-i argintie se reflecta misterios pe oglinda lacului... Am încercat să-i cuprind mâna, lăsându-mă câteva clipe să o mângâi. Era caldă și mătăsoasă. S-a ridicat deodată, spunându-mi hotărât:

- E foarte târziu și mă așteaptă gazda.

- Când te mai văd?, o întrebai plin de speranțe.

- Lăsăm întâmplarea să decidă. Cum a făcut minunea de a te găsi acum, te voi întâlni și pe străzile Cartierului Latin, pe scările facultății ori în galeria vreunui teatru...

Trecură zile, luni, ani, n-am mai văzut-o decât într-un târziu, în țară, la petrecerea organizată de către un coleg de breaslă. Era cu soțul. Gazda ne-a făcut prezentările, iar doamna, vădit tulburată în neputința de a se stăpâni, cu fața îmbujorată de emoție, m-a întrebat:

- Nu mă cunoști? Oare, părul cărunt și ochelarii să mă fi schimbat atât de mult după 20 de ani?

Se adresă soțului, ascunzându-și greu neliniștea:

- Știi, ți-am mărturisit despre întâmplarea aceea atât de bizară din parcul de la Versailles. Domnul este persoana despre care îți povesteam...

Bărbatul, colonel fiind, a surâs binevoitor, lăsându-ne pentru câteva clipe să ne-amintim de seara când toamna-și acorda chitara...

Aceasta este povestea romanței „Îți mai aduci aminte, doamnă?”, cândva celebră, astăzi tot mai puțină lume amintindu-și de ea.

Gheorghe MOHOR

Când optimiștii plâng, bat clopotele disperării

(urmăre din pagina 5)

Cine alții, dacă nu „ai noștri”, se fac vinovați că importăm atâtea carne, fructe, pâine congelată, în loc să fim noi, „grânarul Europei”, cei care să oferim europenilor produsele noastre bio, tot ce rodește pământul nostru neîntrecut în calitate...

Cât este de real aportul iluștrilor noștri intelectuali în viața politică a statului, unde ne sunt acești oameni? Îi numărăm pe degetele de la o mână, iar atâți puțini câți sunt s-au pus în slujba răilor, nicidecum a progresului...

De ce mai vorbim de „statul de drept” câtă vreme la CEDO⁽¹⁾ suntem văzuți ca maeștri ai judecăților strâmbe și nedrepte?

Pentru care motive plătim, noi toți, necinstea și incompetența unor „judecători” certați cu adevărul și dreptatea?

Milioanele și miliardele, însușite de „specialiștii” fraudelor, de ce nu sunt recuperate? Cu ce ne încălzesc cei doi-trei ani de pedeapsă administrată de „statul de drept”, câtă vreme vloga țării e în posesia lor?!

Frica penetrată peste tot, până sus și până jos, stă călare pe grumazul întregii țări, în vreme ce netrebnicii, needucații, experții jafului național ne răd în nas, sub protecția unei justiții care-i curăță de scame.

Dacă marii și valoroșii noștri înaintași ar învia, cu ce ochi, cu ce obraz, „ai noștri”, cei de azi, ar privi în ochii acestora? Câți dintre ei ar scăpa de osânda lui Țepeș?

Antagonismul jegos, deșănțat, dintre Putere și Opoziție, e un motiv pentru care uită că la mijloc este ȚARA și nu *ciolanul!*

ȚARA aceasta plină de obidiți, de înfomețați, de analfabeți pe care *ăștia*, „ai noștri” de azi, n-o văd. În miopia lor politică, dar și cu nonșalanța în care se bălăcesc, oferă copiilor, tinerilor, „modelul” unui limbaj abject în exprimare, dialogul mărlănesc, lipsa bunelor maniere, răutatea plină de venin, toate la un loc suficiente să scufunde în tristețe și amărăciune pe tot românul dotat cu bunul-simț, cu blândețea, cu împăcarea, cu liniștea, cu pacea socială.

Maldăre de legi, unele chiar bune, zac în sertare cu anii, timp pentru ele nu există, săptămâna de lucru este scurtă, pe cei mai mulți dintre aleși nu-i cunoaștem, nici când votăm, nu-i remarcăm nici după, căci vegetează într-o „mare adunare”, nici măcar națională, mereu nemulțumiți de salariile „mizere” cu care noi, „ăștia de rând”, îi tot îmbuibăm.

De semnalat „eroismul” cu care luptă „pe drumul de costișe”⁽²⁾ ce urcă spre *ciolan*, forța centrifugă a tiribombei politice aruncându-i pe unii

învingători taman pe Coasta de Azur ori, și mai „rău”, prin Dubai.

Cum ar veni... spre a se documenta la fața locului cam cum ar arăta autostrăzile promise-n campaniile electorale, ori cum stăm cu nivelul de trai „ce va să vie” în lumea celor care abia mai cuvântă:

- Ce zici, bade Ioane, cum îți mai merge, acum, după aproape trei decenii postrevoluționare?

- Ei, băi tată, nu vezi că e vorba de un blestem? Nu vezi și matale că mergem din rău în mai rău? Suntem blestemați, cât om mai fi... Păcat de sângele vărsat!

- Se zice că speranța nu moare niciodată...

- Așa o fi, dar la mine abia mai pâlpaie. Vrei să scrii ceva la vreun ziar? De mine să nu scrii nimic!

- De ce, bade Ioane, și dumitale ți-e frică?

- Mie, nu. Am aproape suta de ani, dar mai am vreo șase nepoți. Mi-e să nu dea vreo mașină peste ei, ori cine știe...

PS. Aceste gânduri puse pe hârtie mi-au fost stârnite și de editorialul „Asasini, șacali, cozi de topor” apărut săptămâna trecută în ziarul „Argeșul”.

1 CEDO - Curtea Europeană a Drepturilor Omului (organism internațional)

2 Vezi poezia lui Vasile Alecsandri, „Sergentul”